

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że wyrok wydany w sprawie T-36/16, będący przedmiotem odwołania, narusza art. 7 ust. 1 lit. b) i/lub art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾ oraz że z następujących względów miało miejsce naruszenie przepisów postępowania przed Sądem:

1. Sąd w błędny sposób uznał, z naruszeniem art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, że zarejestrowany rozpatrywany znak towarowy pozbawiony jest samoistnego charakteru odróżniającego, jaki wymagany jest do tego, aby zezwolić na jego rejestrację. Czyniąc tak Sąd naruszył prawo.
2. Pierwsze naruszenie prawa polegało na potraktowaniu wskazania znaku towarowego jako znaku kolorowego w formularzu zgłoszeniowym jako określającego prawny charakter tego znaku, co miało w konsekwencji wpływ na ocenę jego samoistnego charakteru odróżniającego. Sąd powinien był orzec, że wskazanie znaku towarowego w formularzu zgłoszeniowym jako znaku kolorowego jest zasadniczo czynione ze względów wygody administracyjnej EUIPO, a nie ze względów natury prawnej. W konsekwencji przy określaniu charakteru znaku, o którego rejestrację wniesiono, Sąd powinien był wziąć pod uwagę nie tylko wskazanie znaku towarowego w formularzu, lecz całkowitą treść formularza zgłoszeniowego, w szczególności przedstawienie zgłoszonego w formularzu znaku. Przedstawienie znaku towarowego w zgłoszeniu wskazuje na graficzny znak towarowy posiadający szczególne ukazane tam cechy charakterystyczne.
3. Sąd powinien był również uwzględnić kształt zarejestrowanego znaku, w szczególności, kształt, jaki został wskazany w świadectwie rejestracji wydanym przez EUIPO w trakcie rejestracji znaku. Świadectwo rejestracji jest dokumentem referencyjnym, który opisuje kształt znaku, jaki został zarejestrowany i powinno ono zostać potraktowane przez Sąd jako decydujące przy ustalaniu charakteru zarejestrowanego znaku towarowego. Treść właściwie zrozumianego świadectwa rejestracji ukazuje wyraźnie, że znak został zarejestrowany jako graficzny znak towarowy o kształcie, który figuruje w dołączonym do formularza zgłoszeniowego przedstawieniu. Nie postępując w ten sposób Sąd naruszył prawo.
4. Drugie naruszenie prawa i przepisów proceduralnych polegało na odmowie uzyskania informacji, które były konieczne do tego, aby zrozumieć treść świadectwa rejestracji rozpatrywanego znaku towarowego. Dokument ten stanowi publikowaną przez Światową Organizację Własności Intelektualnej normę ST.60, która wskazuje znaczenie kodów INID stosowanych powszechnie do świadectw rejestracji wystawianych przez urzędy ds. własności intelektualnej, w tym EUIPO, celem określenia charakteru i znaczenia dokonywanych tam wpisów. Znaczenie kodów INID może być jedynie określone poprzez odniesienie się do normy ST. 60 lub będącego jej odpowiednikiem źródła odniesienia, a treść świadectwa rejestracji można określić jedynie poprzez odniesienie się do znaczenia zawartych w nim kodów INID. Sąd błędnie potraktował źródło tych informacji jako dowód i w konsekwencji błędnie odmówił uzyskania tego dokumentu czy zawartej w nim informacji, podczas gdy faktycznie jest on będącym odpowiednikiem słownika tekstem prawnym. Gdyby Sąd uwzględnił udostępnione mu narzędzia interpretacji, oceniłby, że świadectwo rejestracji zostało wystawione dla graficznego znaku towarowego tworzono go przez przedstawienie ukazane w formularzu zgłoszenia do rejestracji. Pierwsza Izba Odwoławcza EUIPO uprzednio prawidłowo uznała, że tego rodzaju znak towarowy posiada odróżniający charakter wymagany do tego, aby zezwolić na jego rejestrację, co Sąd powinien był odpowiednio stwierdzić.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego (Dz.U. 2009 L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań –
Stare Miasto w Poznaniu (Polska) w dniu 22 sierpnia 2017 r. – HR**

(Sprawa C-512/17)

(2017/C 412/22)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HR

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000⁽¹⁾, w okolicznościach sprawy należy interpretować w ten sposób, że miejscem zwykłego pobytu dziecka w wieku 18 miesięcy jest państwo członkowskie, z którym dziecko wykazuje pewną integrację ze środowiskiem społecznym i rodzinnym poprzez: obywatelstwo rodzica, który na co dzień wykonuje pieczę nad dzieckiem, posługiwanie się przez dziecko językiem urzędowym tego państwa członkowskiego, przyjęcie chrztu i trwające do trzech miesięcy wizyty dziecka w tym państwie w czasie świąt i urlopu rodzicielskiego tego rodzica oraz przez kontakty z jego rodziną, w sytuacji, gdy dziecko z tym samym rodzicem przebywa w pozostałych okresach czasu w innym państwie członkowskim, a rodzic ten jest zatrudniony w tym państwie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony i dziecko utrzymuje w tym państwie stałe, lecz czasowo ograniczone kontakty z drugim z rodziców i jego rodziną?
- 2) Czy ustalając na podstawie art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003, miejsce zwykłego pobytu dziecka w wieku 18 miesięcy, które z uwagi na ten wiek pozostaje pod codzienną pieczę tylko jednego z rodziców, a z drugim utrzymuje stałe, lecz czasowo ograniczone kontakty, w przypadku braku porozumienia rodziców co do wykonywania władzy rodzicielskiej i kontaktów z dzieckiem, przy ocenie integracji dziecka ze środowiskiem społecznym i rodzinnym należy w równym stopniu uwzględniać więzi łączące dziecko z każdym z rodziców, czy też należy w większym stopniu uwzględniać więź z tym rodzicem, który na co dzień sprawuje pieczę?

⁽¹⁾ Dz.U. L 338, s. 1; Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 243.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 8 września 2017 r. – Vetsch Int. Transporte GmbH

(Sprawa C-531/17)

(2017/C 412/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę w postępowaniu rewizyjnym: Vetsch Int. Transporte GmbH

Druga strona postępowania: Zollamt Feldkirch Wolfurt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy odmówić zwolnienia z podatku na podstawie artykułu 138 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ z tytułu wewnątrzwspólnotowego przemieszczenia towaru z jednego państwa członkowskiego, jeżeli podatnik dokonujący tego przemieszczenia do innego państwa członkowskiego co prawda w tym innym państwie członkowskim złożył deklarację podatkową obejmującą wewnątrzwspólnotowe nabycie związane z owym wewnątrzwspólnotowym przemieszczeniem towaru, jednakże w związku z późniejszą opodatkowaną transakcją dotyczącą tych towarów popełnia oszustwo podatkowe w innym państwie członkowskim, deklarując niezgodnie z prawdą, że ma miejsce zwolniona z podatku wewnątrzwspólnotowa dostawa dokonywana właśnie z tego innego państwa członkowskiego?
- 2) Czy dla treści odpowiedzi na pytanie pierwsze znaczenie ma okoliczność, czy podatnik już w momencie wewnątrzwspólnotowego przemieszczenia towarów miał zamiar popełnienia oszustwa podatkowego w odniesieniu do późniejszej transakcji tymi towarami?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.